"Я, цар царів, я, сонця син могутній,
Собі оцю гробницю збудував,
Щоб славили народи незчисленні,
Щоб тямили на всі віки потомні
Імення"... Далі круг і збитий напис.
І вже ніхто з нащадків наймудріших
Царського ймення прочитать не може.
Хто збив той напис — чи сперечник-владар,
Чи просто час потужною рукою, —
То невідомо. Дивним візерунком
Багато слів написано край нього
Про славу безіменного владаря,
Змальовано царя славетні вчинки:
Он цар сидить високо на престолі,
Народи подолані йдуть з дарами
Коштовними й додолу клонять чола,
А він сидить, немов камінний ідол,
Під опахалами з барвистих пер.
Лице його подібне до Тутмеса,
І до Рамзеса, і до всіх тиранів.
Он далі він, схопивши за волосся
Одразу цілий гурт якихсь повстанців,
Кривим мечем над ними замахнув.
Лице його подібне до Тарака,
До Менефта, як і до всіх тиранів.
З лицем тим самим він левів полює,
Левіафанів ловить, б'є пташок,
І їде полем через людські трупи,
І бенкетує по своїх гаремах,
І на війну жене своїх підданих,
І посилає на роботу люд —
На ту страшну єгипетську роботу,
Що має вславити царське імення.

Іде той люд, мов хвилі в океані,
Без ліку, без числа на бойовисько
І стелиться під ноги коням царським,
А хто живим зостався з того люду,
Той гине на єгипетській роботі;
З його могили хоче цар зробити
Для себе пам'ятник — хай гине раб!
І раб копає землю, теше камінь,
Приносить мул з ріки і робить цеглу,
Виводить мури, статуї великі,
Запрігшись, возить самотужки, й ставить,
І щось будує вічне і величне,
Щось незрівнянне і потужно гарне,
Мальоване, мережане, різьблене;
І кожна статуя, колона, малювання,
Мережечка, різьба і навіть цегла
Незримими устами промовляє:
"Мене створив єгипетський народ!"

Умер давно той цар з лицем тирана,
Зоставсь по ньому — круг і збитий напис.
Співці! не марте, вчені! не шукайте,
Хто був той цар і як йому наймення:
З його могили утворила доля
Народу пам'ятник, — хай гине цар!

28/VIII 1904